

Nr 726

Av herr **Hansson** i Önnarp, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 14, med förslag till förordning angående ändrad lydelse av 4 § 1 mom. och 10 § 1 mom. förordningen den 26 juli 1947 (nr 576) om statlig inkomstskatt, m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 14 föreslås bl. a. en rad förändringar i nu gällande bestämmelser för inkomstbeskattning, såsom viss schablonisering av kommunalskatteavdraget och ny beräkning av folkpensionsavgift. Ett av motiven för dessa förslag synes mig vara en rättvisare avvägd beskattning mellan olika inkomst kategorier. Mot denna allmänna bakgrund vill jag aktualisera ett annat spörsmål som synes mig väl sammanfalla med de för propositionen ledande tankegångarna.

En företagare har s. k. valfrihet i fråga om sin anslutning till ATP. Om han därvid väljer att stå utanför denna försäkringsform medför denna ståndpunkt att han samtidigt utestänges från den obligatoriska sjukförsäkringens tilläggsjukpenning. Han kan m. a. o. endast bli försäkrad för sjukvårdersättning och grundsjukpenning. Denna ordning är i och för sig otillfredsställande men har även betydelse för beskattningen.

Jag ser det som fullt förståeligt om en företagare tvekar att påtaga sig dryga försäkringskostnader även omfattande ålderspension. Han har ofta bundit sig för betydande amorteringsåtaganden för lån i rörelsen, vilket också är en form för uppbyggandet av trygghet. Det oaktat kan han ändå finna det nödvändigt att försäkringsmässigt skaffa sig ett riskskydd för familjens skull. En tilläggsförsäkring för sjukdomsfall och invaliditet, kompletterad med en grupplivförsäkring, är vad som kan anses erfordras. Dyliga försäkringar är emellertid nu missgynnade ur beskattningssynpunkt. Jag vill belysa detta med följande.

För den obligatoriska sjukförsäkringsavgiften medges schablonavdrag med 300 kr. för makar och 150 kr. för ensamstående. Om avgiften är högre, får avdrag ske med detta belopp. Det andra medgivna försäkringsavdraget avser sjuk-, olycksfalls- och kapitalförsäkringspremier och är begränsat till högst 500 kr. för makar och 250 kr. för ensamstående. I sistnämnda avdrag innefattas även premier för grupplivförsäkring. Denna utformning innebär i praktiken, att den som frivilligt försäkrat sig utanför den obligatoriska försäkringen, får sina premieavdrag i fråga om tilläggsjukpenningförsäkring begränsade till de nämnda schablonbeloppen 300 resp. 150 kr. Det andra avdraget, maximerat till 500 resp. 250 kr., kan inte sägas lämna utrymme för de premier, som svarar mot den obligatoriska tilläggs-

sjukpenningförsäkringen. Detsamma torde kunna sägas beträffande premier för grupplivförsäkring, som den försäkrade själv har att erlagga. Att premiekostnaderna för ett tillfredsställande försäkringskydd i de fall som här avses inte kan rymmas inom den snäva avdragsramen är uppenbart.

Eftersom i princip alla av arbetsgivaren betalda avgifter för anställd personal är avdragsgilla, då även inbegripet den till kollektivavtal knutna livförsäkringen, finner jag det vara angeläget att företagares egenavgifter — oavsett försäkringens bundenhet till de obligatoriska försäkringsformerna — likställes i skatteavseende. Detta bör kunna ske genom att premier för tilläggsjukpenning generellt får avdragas på deklara-tionsblankettens p. 5 under allmänna avdrag (d.v.s. det avdrag som nu avser den obligatoriska sjukförsäkringsavgiften) men utan tak, samt att premier för grupplivförsäkring får brytas ut från rad 6 (d.v.s. avdraget för sjuk-, olycksfalls- och kapitalförsäkringspremier) och ges separat placering som särskilt avdrag.

Med stöd av vad ovan anförts får jag hemställa,

att riksdagen vid behandlingen av propositionen nr 14 måtte hos Kungl. Maj:t begära prövning och förslag rörande en sådan utformning av inkomstbeskattningen, att avdrag för egenavgifter för tilläggs-sjukpenningförsäkring och grupplivförsäkring kan medges i enlighet med motionens syfte.

Stockholm den 9 februari 1965

Stig F. Hansson

i Önnarp